

Arrest

nr. 236 187 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2019.

1.3. Op 9 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 29 juni 1992 in Darna in Libië. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw familie verbleef in Libië ten tijde van uw geboorte vanwege werk. Rond 1994 of 1995 trokken jullie naar Libanon en jullie woonden daar steeds in het kamp voor Palestijnse vluchtelingen Burj al-Shimali nabij Tyrus. Uw ouders wonen daar nog steeds. U heeft vier zussen en een broer. Drie zussen verblijven met hun echtgenoten in het VK en in de VAE.

U werkte doorheen uw leven in de steenfabriek van de echtgenoot van een tante, gaf bijlessen, werkte in onderhoud van het hydraulisch systeem van zware voertuigen, werkte bij uw vader in zijn autogarage, volgde enkele maanden stage bij Toyota en als laatste werk deed u leveringen voor de koffiehandel van een vriend. In 2016 behaalde u een bachelor mechanisch ingenieur.

Doorheen uw middelbare en universitaire studies werd u door medestudenten gemeden en kwam het soms tot discussies en ruzies met sjiïeten vanwege uw Palestijnse herkomst, vanwege het feit dat u soenniet bent en vanwege uw achternaam, a.(...)-K.(...). U.(...) i.(...) a.(...)-K.(...) is een historisch figuur van de 6e tot 7e eeuw n.Chr. die door sjiïtische moslims slecht wordt aanzien.

In september 2018 was u bezig met koffie leveren met uw auto toen u in een file terecht kwam. Er was een evenement van Hezbollah aan de gang en de auto's werden opgehouden door een controlepost van mannen van Hezbollah. Toen u bij de controlepost arriveerde had u luide muziek opstaan in uw auto, wat zij respectloos vonden. Ze gaven u een klap. Toen u hen uw identiteitskaart toonde, waaruit bleek dat u Palestijn was en waaruit bleek dat uw achternaam a.(...)-K.(...) is, sloegen ze u nog meer. Hun overste kwam vragen wat er aan de hand was en u maakte hiervan gebruik om met uw auto weg te rijden. Daarbij reed u echter een van de mannen van de controlepost aan. Er werd geschoten en ze riepen u na dat ze niemand van de familie a.(...)-K.(...) in leven zouden laten. Thuis vertelde u uw familie wat er was gebeurd en sindsdien bleef u voor de veiligheid binnen het kamp.

Om tot een oplossing te komen stuurde uw familie een oude man naar mensen in het kamp die aan Hezbollah zijn gelieerd. Zij zeiden echter dat ze niet konden tussenkomen. Daarop contacteerden jullie het volkscomité en zij stuurden mensen naar het lokale kantoor van Hezbollah. De uitkomst daarvan was echter dat het probleem blijkbaar met een ongedisciplineerde groep was waar geen druk op kon worden uitgeoefend. Er kon dus niet worden bemiddeld. Daarom besloten jullie dat u het land moest verlaten. Een smokkelaar regelde de reis voor u. U reisde per vliegtuig via Moskou, Cuba en Ecuador naar Spanje. Spanje was een transitbestemming maar daar verliet u de luchthaven. Vanuit Spanje reisde u verder tot België. U kwam in België aan op 14 oktober 2018 en op 24 oktober 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw Libanese kaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNRWA-familiekaart, een brief van het volkscomité en foto's over de situatie voor Palestijnen in Libanon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 28/02/2019, p. 6, 12). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen:

Vooreerst moet een bedenking worden geformuleerd bij uw algemene geloofwaardigheid. U verklaarde dat u per vliegtuig via Rusland en Zuid-Amerika naar Spanje reisde, gebruik makend van uw eigen paspoort (zie CGVS, p. 16). In Spanje slaagde u erin de luchthaven te verlaten met uw paspoort (zie CGVS, p. 16), maar vervolgens gaf u het af aan de smokkelaar waardoor u het nu niet meer hebt (zie CGVS, p. 15-16). Nochtans kan u niet duidelijk stellen waarom de smokkelaar het wilde hebben of waarom u het aan hem afgaf. U kan slechts stellen dat hij zei dat het 'beter' voor jullie was (zie CGVS, p. 16). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou afgeven komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in Libanon of verblijven elders. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Nu dient uw vluchtrelaas besproken te worden. Ten eerste moet het probleem rond uw naam sterk worden gerelativeerd. U houdt voor dat het feit dat uw familienaam 'a.(...)-K.(...)' is centraal staat in uw probleem en van groter belang is dan dat u een lid van Hezbollah aanreed (zie CGVS, p. 15). Hier kan u echter absoluut niet in worden gevolgd omwille van de elementaire realiteit dat je je achternaam niet kiest en dat uw achternaam dus niets zegt over hoe u ten aanzien van Hezbollah of de sjiitische islam staat. Evenmin kan men u redelijkerwijs verwantschap toedichten met de bewuste oorspronkelijke U.(...) i.(...) a.(...)-K.(...). Het gaat immers om een figuur die overleed in de 7e eeuw n.Chr. (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en dan is het onzinnig om heden te stellen dat iemand een

afstammeling zou zijn enkel en alleen omwille van de achternaam (zie CGVS, p. 21). Wanneer u insinueert dat Hezbollah-leden daar fundamenteel anders naar kijken dan is dat slechts een blote bewering. Ook uw eigen verklaringen tonen aan dat het dragen van de achternaam 'a.(...)-K.(...)' geen reden is om niet in Libanon te kunnen wonen: uw vader en broer verblijven er nog steeds, lijden er een gewoon leven en werken er, ook buiten het kamp (zie CGVS, p. 5, 6, 15) ondanks hun achternaam. Ook zelf kon u steeds een normaal leven lijden en studeren en werken (zie CGVS, p. 6, 7-9, 13). U maakte melding dat andere studenten u soms meden en dat u wel eens in ruzies verwikkeld geraakte (zie CGVS, p. 13), eentje waarbij de veiligheid van de universiteit moest tussenkomen (zie opmerkingen bij het verslag dd. 20/03/2019) maar men kan niet stellen dat leven in Libanon daardoor onmogelijk wordt. Hieruit volgt dat uw achternaam op zichzelf niet kan aanzien worden als reden om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Hieruit volgt eveneens dat het CGVS zeer kritisch moet kijken naar de geloofwaardigheid van problemen die u aan uw achternaam ophangt.

Ten tweede zijn er verscheidene problematische elementen wat betreft de manier waarop jullie volgens uw verklaringen omgingen met uw beweerde probleem.

Indien men uw verklaringen volgt zou u een lid van Hezbollah hebben aangereden en mogelijks hebben verwond (zie CGVS, p. 14). Dan lijkt het voor de hand te liggen dat een vergoeding voor de medische verzorging sowieso onderdeel zou moeten uitmaken van een eventuele verzoening. In dat licht valt op hoe u blijkbaar totaal niet stilstond bij deze kwestie. Zo weet u niet in welke mate de aangereden man verwond is (zie CGVS, p. 18-19). Nochtans gingen mensen in naam van uw familie gaan praten met Hezbollah en een aanverwante groep in het kamp (zie CGVS, p. 14, 17) en dan kan het toch niet anders dan dat de eventuele verwondingen van het lid van Hezbollah aan bod kwamen. Ook stelt u, gevraagd naar of jullie voorstelden de medische kosten te vergoeden in het kader van een verzoening, dat vergoeding niet aan de orde was aangezien er niemand was overleden (zie CGVS, p. 19). Dat is echter een bevreemdend onlogische uitspraak: er kunnen immers serieuze medische kosten worden gemaakt zonder dat daarbij iemand overlijdt en dat kan uiteraard een grond zijn om vergoeding te eisen. Bovendien spreekt u zichzelf verderop flagrant tegen wanneer u het als een evidentie stelt dat de familie van de aangereden man iets zullen eisen (zie CGVS, p. 20).

Aansluitend is het in het algemeen opmerkelijk hoe weinig u over de bemiddelingspogingen weet. U kan zeggen dat een oude man, een zekere A.(...) T.(...), ging praten met een aan Hezbollah gelieerde groepering in het kamp (zie CGVS, p. 17), maar u kan niet zeggen met welke persoon A.(...) T.(...) ging praten en welke die groepering precies was: Ansar Allah of de Saraya Muqawama (zie CGVS, p. 17, 19). Verder weet u niet wie van het volkscomité (Iajna Sha'biyya) met wie van Hezbollah ging praten (zie CGVS, p. 19, 20). Dit waren nochtans belangrijke dingen voor u om te weten. In het kader van uw verklaringen hingen uw veiligheid en uw leven in Libanon af van deze bemiddelingen. Men kan er van uitgaan dat iemand in die positie zoveel als hij kan te weten wilt komen over de details van de bemiddeling. Anders kan hij immers niet oordelen of werkelijk al het mogelijke wordt gedaan. Geconfronteerd met uw opvallende onwetendheid stelt u dat u wel geïnteresseerd was en u voegt toe dat u aanneemt dat de bemiddelaar de andere partij vroeg wat ze verwachtten (zie CGVS, p. 21). Dat u iets dergelijk cruciaals slechts kan 'aannemen' getuigt wederom niet van een uitgesproken interesse in de bemiddeling.

Verder moet worden opgemerkt dat u verschillende keren schippert over wat het probleem precies zo onoverkomelijk maakt en wie bij de andere partij problematisch is. Initieel stelt u dat het probleem te maken heeft met ongedisciplineerde leden waar niemand druk op kan uitoefenen (zie CGVS, p. 14). Ook in de voorgelegde brief van het volkscomité is sprake van een ongedisciplineerde groep die de regels niet respecteert (zie CGVS, p. 17). Dan lijkt het dus te gaan om mannen waarover de Hezbollah-hiërarchie geen controle heeft. Verderop stelt u inderdaad dat die groep wraak op u wilt nemen, los van Hezbollah (zie CGVS, p. 19). Vervolgens stelt u echter dat er vanuit Hezbollah een bevel moet zijn uitgegaan om u op te pakken, wat zou blijken uit hun negatieve reactie op de bemiddeling (zie CGVS, p. 20). Gevraagd of het een probleem is met de organisatie Hezbollah dan wel met een losgeslagen groep haalde u aan dat, los van een eventueel bevel van Hezbollah, de familie van de aangereden man u ook sowieso zal viseren (zie CGVS, p. 20). Wanneer u daar dan verder naar werd gevraagd stelde u dat het probleem niet te maken had met de familie, maar wel met de organisatie, met de partij (zie CGVS, p. 20), dus is er geen sprake meer van ongedisciplineerde leden. Het mag duidelijk zijn dat uw antwoorden over wie precies de problematische actor is sterk variëren doorheen uw gehoor. Dit is toch een element dat duidelijk zou moeten zijn na de beweerde bemiddelingspogingen.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat de redenen die u het UNRWA-mandaatgebied deden verlaten niet kunnen overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Uw identiteitskaart en de UNRWA-familiekaart ondersteunen uw herkomst en uw UNRWA-registratie. De foto's illustreren de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De brief van het volkscomité werd hierboven reeds aangehaald. Het is sowieso een document van gesolliciteerde aard en kan slechts overtuigen in zoverre het kadert in een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is. Wat betreft de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat dit veelal de schrijfwijzen van namen betreft en nog een aantal toelichtingen die u achteraf geeft, dit werpt geen ander licht op bovenstaande observaties.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al-Shimali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uw gezin verblijft nog steeds in jullie huis dat jullie bezit is. Het is een huis met drie slaapkamers en momenteel wonen daar uw ouders en een broer en zus (zie CGVS, p. 4, 9, 10). Bij terugkeer naar Libanon kan u dus rekenen op onderdak. Overigens hebben uw zus M.(...) en haar echtgenoot die in de VAE verblijven ook nog een appartement in Tyrus, buiten het kamp (zie CGVS, p. 5, 10).

Qua inkomen hangt het gezin af van het auto-atelier van uw vader en van het werk als kapper van uw broer (zie CGVS, p. 5, 6). Financieel komt uw gezin rond, maar er is weliswaar geen ruimte voor extra's zoals een auto voor uzelf (zie CGVS, p. 10-11). Jullie bezitten wel een gezinswagen (zie CGVS, p. 9, 11).

Zelf bent u niet slecht geplaatst voor de arbeidsmarkt: u behaalde een bachelor als mechanisch ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7) en u werkte doorheen uw leven al in verscheidene jobs: steenfabriek, bijles geven, onderhoud van de hydraulische systemen van voertuigen, het atelier van uw vader, een stage bij Toyota en als transporteur voor koffie (zie CGVS, p. 7-9). Overigens moest u voor uw studies en werk meestal buiten het kamp zijn. Het mag dus duidelijk zijn dat u afdoende mobiel bent om ook werk te zoeken buiten het kamp.

Ten slotte is het familiaal netwerk belangrijk om in elk geval een initiële opvang te verzekeren bij terugkeer. Uw gezin krijgt soms wat steun van uw zussen H.(...) en M.(...) vanuit het VK en vanuit de VAE (zie CGVS, p. 4-5). Het is redelijk te veronderstellen dat deze steun kan worden uitgebreid indien de nood zich zou voordoen. Verder heeft u negen ooms en tantes in Libanon (zie CGVS, p. 11-12). Twee daarvan zijn weliswaar afhankelijk van de familie, maar verder hebben er drie degelijke bronnen van inkomsten zoals een eigen supermarkt en steenfabriek. Vervolgens hebben er drie in principe afdoende inkomsten uit jobs als werken in een kapperszaak en een slagerij. Een oom is ten slotte imam en wordt daarnaast door zijn zoon onderhouden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat

het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of

gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooië zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 *in fine* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker wijst er in een eerste onderdeel op dat de uitsluiting bedoeld in artikel 1 D van het Verdrag van Genève niet van toepassing is wanneer de hulp van UNRWA heeft opgehouden, om welke reden dan ook. In dit geval dient er automatisch bescherming aan de betrokken persoon te worden verleend. Verzoeker verwijst in dit kader naar de arresten El Kott en Bolbol van het HJEU (HJEU 19 december 2012, C-364/11 Mostafa Abed El Karem El Kott Shadi Amin radi Een Hazem Ismail Kamel / Bevandoriasi're Allamolgarsagi Hivatal). In deze gevallen wilde het Hof een nuttig effect garanderen van artikel 12, 1 a) van de richtlijn (en dus artikel 1, sectie D, van het Verdrag van Genève). Onder verwijzing naar het beginsel van de strikte interpretatie van de uitsluitingsclausule stelt het Hof vast dat onder de voorwaarde dat "momenteel" moet worden genoten van de hulp vanwege UNRWA niet dient te worden verstaan "het louter ontbreken van de hulp of het vrijwillig vertrek uit het operatiegebied van UNRWA" (§ 49). Een dergelijke interpretatie zou immers in strijd zijn met zowel de effectiviteit en de doelstelling van artikel

12, § 1, a), omdat een asielzoeker die zich in Europa bevindt zich dan per definitie buiten de actiezone van UNRWA zou bevinden en dus moet worden erkend als vluchteling. Aan de andere kant zou het automatisch toekennen van de vluchtelingenstatus aan personen die vrijwillig de zone van UNRWA hebben verlaten de missie UNRWA nutteloos maken. Bijgevolg omvat de stopzetting van de activiteiten van UNRWA in de zin van artikel 12, § 1, a) van de richtlijn ofwel het verdwijnen van UNRWA ofwel het onvermogen van die laatste om aan haar missie te voldoen. Het onvermogen van UNRWA om haar missie te voldoen kan het gevolg zijn van redenen die haar eigen zijn, dan wel van redenen die eigen zijn aan de verzoeker. Dus, als verzoeker werd "gedwongen" om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, is UNRWA om die reden niet in staat om haar missie te vervullen en moet verzoeker dus worden erkend als vluchteling. Twee voorwaarden moet voldaan zijn om aan te tonen dat verzoeker "gedwongen" werd om te vertrekken: hij heeft te kampen met een *"ernstige persoonlijke onveiligheid toestand"* en UNRWA is niet in staat om hem *"de levensomstandigheden te bieden die zij hem hoort te bieden in overeenstemming met haar missie"*. Wanneer aan deze voorwaarden wordt voldaan moet verzoeker automatisch worden erkend als vluchteling.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) 2. In tegenstelling tot wat verweerster poneert in de bestreden beslissing, was verzoeker echter wel degelijk gedwongen om de Gazastrook te verlaten.

De regio is verre van veilig voor hem.

Hij beroept zich in dit kader niet alleen op de algemene situatie aldaar, maar ook op het feit dat hij wordt vervolgd door Hezbollah dat in de regio regeert.

3. Verweerster stelt ten onrechte dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en dus het feit dat verzoeker vervolgd wordt door Hezbollah:

Specifiek wordt door verweerster verwezen naar:

- Het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument achterhoudt omdat de hierin vervatte informatie mogelijks niet overeenstemt met zijn verklaringen,
- De vermeende ongeloofwaardigheid van de bewering van verzoeker dat hij gevisieerd wordt omwille van zijn achternaam 'K.(...)',
- De zagezegde onlogische uitspraak van verzoeker dat hij geen vergoeding verschuldigd was aan de persoon die hij aanreed
- De onwetendheid van verzoeker inzake wie nu net waar en wanneer met wie sprak in een poging tot verzoening
- De vermeende onduidelijkheid aangaande de identiteit van de vervolgers van verzoeker.

Zij stelt dat deze argumenten zouden volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

4. Verzoeker is het daarmee niet eens.

Op de argumenten van verweerster kan verzoeker antwoorden als volgt:

- Het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument achterhoudt omdat de hierin vervatte informatie mogelijks niet overeenstemt met zijn verklaringen

Verzoeker is formeel dat hij niet meer in het bezit is van zijn reisdocument.

Hij vertelde verweerster de waarheid, met name dat hij het paspoort aan zijn smokkelaar gaf.

Zijn smokkelaar had hem gezegd dat hij op die manier kon vermijden dat men hem ooit terug zou sturen.

- De vermeende ongeloofwaardigheid van de bewering van verzoeker dat hij gevisieerd wordt omwille van zijn achternaam 'K.(...)'

Verweerster gelooft niet dat het de achternaam van verzoeker, 'K.(...)', hem bijzonder kwetsbaar maakt en een reden kan uitmaken waarom verzoeker wordt vervolgd door Hezbollah.

Verzoeker is formeel dat dit wel zo is. Uiteraard is het niet zo dat het louter zijn naam is die voor problemen zorgt, wél de associatie die men legt wanneer men zijn naam hoort.

De naam 'K.(...)' staat immers symbool voor de aanhangers en nakomelingen van U.(...) I.(...) A.(...)-K.(...), een belangrijk soennitisch figuur uit de 6de tot 7de eeuw voor Christus.

Bij de sjiiten wordt de nagedachtenis van U.(...) verfoeid, omdat hij verhinderd had dat Ali kalief werd.

In feite wordt verzoeker dus vervolgd omwille van zijn geloofsovertuiging.

Verzoeker is formeel dat 80% van de de grootfamilie 'K.(...)' vervolgd wordt door Hezbollah en/of de Libanese regering.

De meeste van hen verblijven in het kamp Ain Al Hilweg, waar J.(...) K.(....) het hoofd is van de Islamitische Jihad Beweging.

Hij getuigt als volgt over de sektarische problemen:

'Het hoofd van de Islamitische Jihad Beweging in het Ain al-Hilweg kamp, Sheikh J.(...) K.(...), voorzag sektarische problemen tussen Hezbollah en Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Dit kwam in reactie op het beleid van Hezbollah in Syrië en haar betrokkenheid in de burgeroorlog daar. Volgens K.(...) zou het een gevecht worden tussen Soennieten en Sjiïeten met regionale en internationale gevolgen. Libanese veiligheidsdiensten claimen dat gewapende groepen in het Ain al-Hilweg kamp al maatregelen hebben genomen om een eventueel conflict met Hezbollah aan te kunnen. Het artikel waaruit deze informatie komt is geschreven in Januari 2014, een conflict tussen Hezbollah en Palestijnse vluchtelingen heeft tot op heden nog niet plaatsgevonden (Lamb 2014a).'

- De z gezegde onlogische uitspraak van verzoeker dat hij geen vergoeding verschuldigd was aan de persoon die hij aanreed

Verweerster begrijpt niet hoe het kan dan verzoeker zo weinig informatie heeft aangaande de toestand van de persoon die hij aanreed en omvang van de vergoeding die hij eventueel zal moeten betalen om de schade te vergoeden.

Zoals reeds vermeld, ontvluchtte verzoeker de plaats van de aanrijding. Hij ging naar zijn kamp en bleef vanaf dan binnen omwille van veiligheidsoverwegingen.

Er werden een paar verzoeningspogingen ondernomen doch die mondden telkens op niets uit.

Eigenlijk werden bemiddelaars telkens wandelen gestuurd nog voor het tot een echt gesprek kon komen.

Dat verzoeker de omvang van de schade – en bijgevolg de eventuele schadevergoeding – niet kent is dan ook weinig verwonderlijk.

- De onwetendheid van verzoeker inzake wie nu net waar en wanneer met wie sprak in een poging tot verzoening

Verzoeker vertelde dat een eerder verzoeningspoging werd ondernomen door een oudere, genaamd A.(...) T.(...). Hij ging naar het kamp van Hezbollah. Met wie A.(...) T.(...) sprak weet verzoeker effectief niet. Alleszins kam het niet eens tot een gesprek waarin een mogelijke verzoening besproken kon worden.

Daarop contacteerde de familie van verzoeker het Volkscomité. Het Volkscomité stuurde enkele mensen naar het lokale bureau van Hezbollah. Wie dat precies waren, weet verzoeker niet. Ook dit leidde echter niet tot het verhoopte resultaat. Hezbollah gaf aan dat het ging om enkele losgeslagen leden waarop de groep weinig tot geen invloed had en stuurde de mensen van het Volkscomité wandelen.

- De vermeende onduidelijkheid aangaande de identiteit van de vervolgers van verzoeker

Verzoeker heeft alles verteld wat hij weet over de persoon die door hem werd aangereden, met name dat hij op de bewuste dag van de file werkzaam was op een controlepost die onder toezicht stond van Hezbollah.

Verzoeker ging er dan ook terecht van uit dat het gaat om een lid van Hezbollah.

Dit werd door het lokale bureau van Hezbollah ook bevestigd, met die nuance dat het zou gaan om één van een aantal losgeslagen leden waarop Hezbollah zelf nog weinig tot geen invloed meer heeft.

5. Aan huidig verzoekschrift voegt verzoeker een bijkomend document dat aantoont dat de problemen die verzoeker ondervindt met Hezbollah wel degelijk ernstig en actueel zijn.

Het gaat meer in het bijzonder om een verslag van 'IAJNA SHAABYA' van 8 april 2019

De familie van verzoeker ontving dit verslag op 8 april 2019.

Het toont aan dat verzoeker nog steeds op de lijst van geseinde personen staat. Men is met andere woorden nog steeds naar hem op zoek.

6. Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen."

Verzoeker benadrukt dat de redenen die hem dwongen om Libanon te verlaten en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA identiek zijn, met name de vervolging door Hezbollah waarvan hij het slachtoffer is en de veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker stelt dat noch UNRWA, noch de overheid soelaas kan bieden. Hij licht toe de missie van UNRWA er niet in bestaat om bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen. UNRWA

kan niet zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar biedt integendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak. UNRWA kan de burgers dus niet beschermen tegen vervolging door Hezbollah of bommen. UNRWA slaagt er niet eens in om haar eigen missie te volbrengen, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiële middelen, hetgeen een grote impact heeft op de vervulling van haar missie. Bovendien hebben verschillende landen, waaronder België, Nederland en Zwitserland recent hun sponsering aan UNRWA stopgezet.

Verzoeker stelt zich verder de vraag of hij nog wel kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon en wat zijn verblijfsstatus er zal zijn.

Verzoeker besluit: *“Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat verzoeker, gezien de veiligheidssituatie LIBANON en zijn persoonlijke problemen aldaar, gedwongen was om LIBANON te verlaten.*

Hij had geen andere keuze dan het gevaar te ontvluchten.

Verweerster besloot duidelijk ten onrechte om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingstatus.

Verzoeker voldoet wel degelijk aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden.”

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij poneert dat hij in geval van terugkeer naar Libanon minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Indien verzoeker er al in zou slagen om Libanon opnieuw binnen te gaan, zal hij aldaar naar eigen zeggen geconfronteerd worden met bedreigingen en geweld door Hezbollah, alsook slechte leefomstandigheden. Bijgevolg meent hij dat hem ten minste de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verslag van ‘Iajna Shaabya’ dd. 8 april 2019 waaruit moet blijken dat verzoeker nog steeds op de lijst van geseinde personen staat, een algemeen advies aan Palestijnen dat binnen het kamp zou zijn verspreid en waarin wordt aangeraden dat men het kamp best zo weinig mogelijk verlaat omwille van de gevaarlijke situatie buiten het kamp, foto's waarmee verzoeker de instabiliteit en de preciaire veiligheidssituatie in Libanon wenst aan te tonen, het document *“Protection in Lebanon”* van UNRWA, het artikel *“Belgium suspends UNRWA funding over leaked ethics report”* van Al Jazeera van 2 augustus 2019 en het persbericht *“UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling US\$ 1.2 billion”* van UNRWA van 29 januari 2019.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019.

3.2. Op 7 mei 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele versies neer van de stukken 3 a) en 3 b).

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe voornoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de

Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker laat tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 57/6 *in fine* van de Vreemdelingenwet, waarin de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesomd. Bij ontstentenis van enige toelichting kan ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen omkeren, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober

2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 juli 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond

uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat de missie van UNRWA er niet in bestaat om bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen, dat UNRWA niet kan zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden maar integendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak biedt en dat UNRWA de burgers dus niet kan beschermen tegen vervolging door Hezbollah of bommen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-

bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker voert aan dat UNRWA een groot tekort aan financiële middelen heeft, hetgeen een grote impact heeft op de vervulling van haar missie, en dat verschillende landen, waaronder België, Nederland en Zwitserland bovendien recent hun sponsering aan UNRWA hebben stopgezet.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt

dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "*om welke reden ook is opgehouden*" in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij kan terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 5 juli 2019 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De voorbije jaren voerden de Libanese autoriteiten echter geen significante beleidswijzigingen door met betrekking tot de in- en uitreis van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Wel stelde de Libanese consul in België in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe waardoor ook de wachttijd lang is. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één, drie of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn evenwel slechts één jaar geldig, met de mogelijkheid tot verlenging. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die meestal een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. Een verzoek om internationale bescherming in België vormt geen bezwarende factor. Indien de aanvrager van een reisdocument geen juridische problemen kende met de Libanese autoriteiten en de vereiste documenten voorlegt, zal de Sûreté Générale in de meeste gevallen en na een uitgebreide procedure uiteindelijk toestemming geven voor het uitreiken van een reisdocument of laissez-passers. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. Over het algemeen stellen zich volgens het consulaat evenwel geen problemen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passers uit te reiken. Het oude niet-machine-leesbare reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen is volgens het consulaat nog steeds bruikbaar wanneer het nog langer dan drie maanden geldig is. Wanneer het oude reisdocument binnen minder dan drie maanden vervalt, is men verplicht het nieuwe machine-leesbare aan te vragen bij de ambassade. Om deze informatie te toetsen werd door Cedoca contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg. De Palestijnse diplomaten bevestigden op 3 februari 2016 en op 3 juni 2019 dat in Libanon geregistreerde vluchtelingen die over een geldig reisdocument beschikken zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Een Palestijn wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kan een verlening of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. Deze zal dit voorleggen aan de Sûreté Générale in Libanon. Indien de persoon strafrechtelijke problemen kende of beschouwd wordt als veiligheidsrisico in Libanon kan de aanvraag geweigerd of bemoeilijkt worden of kan hem gevraagd worden zich na binnenkomst in Libanon aan te bieden bij de Sûreté Générale. De Palestijnse diplomaten zijn niet op de hoogte van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument. Wel werd gesteld dat de procedure ettelijke maanden in beslag kan nemen. Cedoca nam daarnaast contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO). Een stafmedewerker van deze organisatie bevestigde in juni 2019 dat bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen een reisdocument met geldigheidsduur van vijf jaar bekomen van de Sûreté Générale. In februari 2016 deed een stafmedewerker van PHRO voor Cedoca reeds navraag bij de Sûreté Générale alsook een rondvraag bij collega's. Volgens hem konden bij UNRWA of het DAPR geregistreerde

Palestijnen in 2016 zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon plaatsvond. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt heel erg lang. In maart 2016 stelde de Identificatiecel per mail aan Cedoca dat de Libanese ambassade anno 2016 omwille van de vluchtelingencrisis toestemming diende te vragen aan de Sûreté Générale voor het uitreiken van een laissez-passez voor een Palestijns vluchteling naar Libanon. Een andere medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde in september 2014 dat de identificatieprocedure soms erg lang duurt wegens incorrecte gegevens, bureaucratie of verlamming van het politiek systeem in Libanon. Indien een identificatie positief is, wordt een reisdocument of laissez-passer uitgereikt. IOM te Brussel gaf op 20 juni 2019 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018 en 7 in de periode tot eind mei 2019. In februari 2016 stelde IOM jaarlijks slechts enkele bij UNRWA geregistreerde Palestijnen te hebben bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. IOM ondervond hierbij geen noemenswaardige tegenwerking van de Libanese ambassade bij het uitreiken van de benodigde reisdocumenten. Wel stelde het dat teruggekeerde Palestijnen bij aankomst aan een ondervraging onderworpen worden, zeker wanneer zij in het bezit zijn van een laissez-passez. Maar als de Palestijn in kwestie geen misdrijven begaan heeft, wordt hij volgens IOM tot het grondgebied toegelaten.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst, dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en een lokale mensenrechtenorganisatie contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd daarnaast telefonisch contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan hun functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Tot slot werd contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft over en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De informatie vervat in voornoemde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een reisdocument/laissez-passez te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van relmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Eind november 2019 begon de relatie tussen de protestbeweging en de autoriteiten te verslechteren toen de demonstranten de politie ervan beschuldigden de andere kant te hebben opgekeken tijdens een ronde van aanvallen van vermeende aanhangers van Hezbollah en Amal. Sindsdien beantwoorden de Libanese autoriteiten de betogingen met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Hezbollah en het Libanese leger controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en mortieraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele aard of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geviseerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015, en sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 vond er geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel

incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Burj al-Shimali in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Verzoeker brengt met 1) de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto's, waarmee hij de instabiliteit en de precare veiligheidssituatie in Libanon wenst aan te tonen, 2) het algemeen advies aan Palestijnen dat binnen het kamp zou zijn verspreid en waarin volgens verzoeker wordt aangeraden om het kamp best zo weinig mogelijk te verlaten gelet op de gevaarlijke situatie buiten het kamp, welk stuk bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie kan worden beschouwd en waarvan overigens geen voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging wordt bijgevoegd zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en 3) en de stelling in het verzoekschrift dat hij Libanon heeft verlaten, mede omwille van de veiligheidssituatie aldaar, geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al-Shimali erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat

ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al-Shimali precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uw gezin verblijft nog steeds in jullie huis dat jullie bezit is. Het is een huis met drie slaapkamers en momenteel wonen daar uw ouders en een broer en zus (zie CGVS, p. 4, 9, 10). Bij terugkeer naar Libanon kan u dus rekenen op onderdak. Overigens hebben uw zus M.(...) en haar echtgenoot die in de VAE verblijven ook nog een appartement in Tyrus, buiten het kamp (zie CGVS, p. 5, 10).*

Qua inkomen hangt het gezin af van het auto-atelier van uw vader en van het werk als kapper van uw broer (zie CGVS, p. 5, 6). Financieel komt uw gezin rond, maar er is weliswaar geen ruimte voor extra's zoals een auto voor uzelf (zie CGVS, p. 10-11). Jullie bezitten wel een gezinswagen (zie CGVS, p. 9, 11).

Zelf bent u niet slecht geplaatst voor de arbeidsmarkt: u behaalde een bachelor als mechanisch ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7) en u werkte doorheen uw leven al in verscheidene jobs: steenfabriek, bijles geven, onderhoud van de hydraulische systemen van voertuigen, het atelier van uw vader, een stage bij Toyota en als transporteur voor koffie (zie CGVS, p. 7-9). Overigens moest u voor uw studies en werk meestal buiten het kamp zijn. Het mag dus duidelijk zijn dat u afdoende mobiel bent om ook werk te zoeken buiten het kamp.

Ten slotte is het familiaal netwerk belangrijk om in elk geval een initiële opvang te verzekeren bij terugkeer. Uw gezin krijgt soms wat steun van uw zussen H.(...) en M.(...) vanuit het VK en vanuit de VAE (zie CGVS, p. 4-5). Het is redelijk te veronderstellen dat deze steun kan worden uitgebreid indien de nood zich zou voordoen. Verder heeft u negen ooms en tantes in Libanon (zie CGVS, p. 11-12). Twee daarvan zijn weliswaar afhankelijk van de familie, maar verder hebben er drie degelijke bronnen van inkomsten zoals een eigen supermarkt en steenfabriek. Vervolgens hebben er drie in principe afdoende inkomsten uit jobs als werken in een kapperszaak en een slagerij. Een oom is ten slotte imam en wordt daarnaast door zijn zoon onderhouden.” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofdte sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer naar Libanon geconfronteerd zal worden met slechte leefomstandigheden, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te

verlaten of die er toe leiden dat hij niet zou kunnen terugkeren naar het kamp waar hij verbleef. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Burj al-Shimali actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Burj al-Shimali een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten omdat hij er problemen kent omwille van zijn familienaam en omdat hij vervolgd wordt door Hezbollah nadat hij een van hun mannen aan een controlepost met zijn wagen had aangereden. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) het weinig overtuigend overkomt dat verzoeker zijn paspoort zomaar zou afgeven aan de smokkelaar aangezien het reisdocument voor Palestijnen immers een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven, maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in Libanon of verblijven elders, en bijgevolg het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen, en het gegeven dat hij doelbewust documenten achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te beletten, niet alleen een indicatie vormt dat hij niet de waarheid vertelt maar zijn gedrag ook zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt, (ii) het probleem rond zijn naam sterk moet worden gerelativeerd, men zijn achternaam immers niet kiest en zijn achternaam dus niets zegt over hoe hij ten aanzien van Hezbollah of de sjiitische islam staat, men hem evenmin redelijkerwijs verwantschap kan toedichten met de bewuste oorspronkelijke U. i. a.-K. daar het immers om een figuur gaat die overleed in de 7e eeuw na Christus en het dan ook onzinnig is om heden te stellen dat iemand een afstammeling zou zijn enkel en alleen omwille van de achternaam, zijn insinuatie dat Hezbollah-leden daar fundamenteel anders naar kijken slechts een blote bewering is, zijn vader en broer bovendien nog steeds in Libanon verblijven, er een gewoon leven leiden en er werken, ook buiten het kamp ondanks hun achternaam en ook hijzelf steeds een normaal leven kon leiden en kon studeren en werken, hij weliswaar melding maakte dat andere studenten hem soms meden en dat hij wel eens in ruzies verwickeld geraakte maar men niet kan stellen dat leven in Libanon daardoor onmogelijk wordt en zijn achternaam bijgevolg op zichzelf niet kan aanzien worden als reden om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten en (iii) er verscheidene problematische elementen zijn wat betreft de manier waarop hij volgens zijn verklaringen omging met zijn beweerde probleem daar (1) indien hij een lid van Hezbollah zou hebben aangereden en mogelijks zou hebben verwond, het voor de hand lijkt te liggen dat een vergoeding voor de medische verzorging sowieso onderdeel zou moeten uitmaken van een eventuele verzoening doch hij blijkbaar totaal niet stilstond bij deze kwestie, hij niet weet in welke mate de aangereden man verwond is terwijl nochtans mensen in naam van zijn familie gingen praten met Hezbollah en een aanverwante groep in het kamp en het dan toch niet anders kan dan dat de eventuele verwondingen van het lid van Hezbollah aan bod kwamen, en zijn stelling dat vergoeding niet aan de orde was aangezien er niemand was overleden een bevreemdend onlogische uitspraak is vermits er serieuze medische kosten kunnen worden gemaakt zonder dat daarbij iemand overlijdt en dat uiteraard een grond kan zijn om vergoeding te eisen en hij bovendien zichzelf flagrant tegensprekt wanneer hij het als een evidentie stelt dat de familie van de aangereden man iets zal eisen, (2) het opmerkelijk is hoe weinig hij over de bemiddelingspogingen weet, terwijl in het kader van zijn verklaringen nochtans zijn veiligheid en zijn leven in Libanon afhingen van deze bemiddelingen en men er dan ook kan van uitgaan dat iemand in die positie zoveel als hij kan te weten wil komen over de details van de bemiddeling, anders kan hij immers niet oordelen of werkelijk al het mogelijke wordt gedaan, en ook zijn stelling dat hij aanneemt dat de bemiddelaar de andere partij vroeg wat ze verwachtten niet getuigt van een uitgesproken interesse in de bemiddeling en (3) zijn antwoorden over wie precies de

problematische actor is (ongedisciplineerde leden van Hezbollah waar niemand druk op kan uitoefenen, de familie van de aangereden man of Hezbollah) sterk variëren doorheen zijn gehoor.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij het mandaatgebied van UNRWA zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen die niet door het minste begin van bewijs worden gestaafd, het poneren van een vrees ten aanzien van Hezbollah en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. De Raad merkt hierbij nog op dat de gratuite bewering in het verzoekschrift dat 80% van de familie K. vervolgd wordt door Hezbollah en/of de Libanese regering niets afdoet aan de vaststellingen dat a) verzoekers vader en broer nog steeds in Libanon verblijven, er een gewoon leven leiden en er werken, ook buiten het kamp, en dit ondanks hun achternaam en b) ook verzoeker in Libanon steeds een normaal leven kon leiden en kon studeren en werken, en behalve de verwijzing naar zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met Hezbollah en het feit dat andere studenten hem soms meden en hij wel eens in ruzies verwickeld geraakte, hetgeen bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig kan worden gekwalificeerd om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Libanon noemenswaardige problemen heeft ondervonden omwille van zijn familienaam.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielaanvraag wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.2.3.4.2.2. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteitskaart en de UNRWA-familiekaart ondersteunen uw herkomst en uw UNRWA-registratie. De foto's illustreren de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De brief van het volkscomité werd hierboven reeds aangehaald. Het is sowieso een document van gesolliciteerde aard en kan slechts overtuigen in zoverre het kadert in een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is.”*

Wat betreft de documenten die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, stelt verzoeker dat hij deze documenten niet eerder kon bezorgen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij ze nog maar zeer recent ontvangen heeft. Na ontvangst van de negatieve beslissing bracht verzoeker naar eigen zeggen zijn familie op de hoogte. Omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overtuigd is van de waarachtigheid van zijn problemen, vroeg verzoeker aan zijn familie om extra bewijsstukken te verzamelen en vervolgens aan hem over te maken. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 9 juli 2019, gaat deze uitleg echter niet op voor het verslag van 'Iajna Shaabya' dd. 8 april 2019 waaruit moet blijken dat verzoeker nog steeds op de lijst van geseinde personen staat. Verzoeker geeft aldus geen plausibele uitleg waarom hij dit stuk, dat zijn familie blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift ontving op 8 april 2019,

met andere woorden drie maanden vóór het nemen van de bestreden beslissing, niet kon overmaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Wat er ook van zij, voornoemd attest van het volkscomité, waarvan verzoeker het origineel voorlegt met een vrije vertaling ter terechtzitting, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt bovendien het sterk gesolliciteerd karakter van het document in kwestie, dat duidelijk louter werd opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielprocedure zodat dit stuk hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Het stuk betreft bovendien slechts een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit zodat dit stuk op zich in geen geval kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt. Het algemeen advies aan Palestijnen dat in het kamp zou zijn verspreid en de foto's werden reeds onder punt 7.2.3.3. in aanmerking genomen.

Ter terechtzitting legt verzoeker tevens twee documenten neer in origineel zonder vertaling. Eén document werd in kopie toegevoegd aan het verzoekschrift. Deze twee documenten zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde "documenten" dan ook niet in overweging te nemen.

7.2.3.4.2.3. Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *"een situatie van ernstige onveiligheid"* waarbij het *"de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is"*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met de loutere verwijzing naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

7.2.3.4.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS